

SLAMMED

szívcsapás

„KÜLÖNLEGES. EGÉSZEN
MÁS, MINT A TÖBBI...
VEDD MEG, ÉS OLVASD EL
MINÉL ELŐBB!”

– Tammara Webber,
az *Easy* című
New York Times
bestseller szerzője

A #1 NYT BESTSELLER
VELÜNK VÉGET ÉR
SZERZŐJE

COLLEEN
HOOVER

fine
selection

**COLLEEN
HOOVER
SLAMMED**
s z í v c s a p á s

SZÍVCSAPÁS 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Ezt a könyvet az Avett Brothersnek ajánlom,
akik arra biztattak, hogy döntsem el,
mivé szeretnék válni, és váljak azzá.*

ELSŐ RÉSZ

I.

*E földön sehol sem találom a helyem,
megtennéd, kérlek, hogy utat mutatsz nekem?*

THE AVETT BROTHERS:
SALINA (SALINA)

KELLEL AZ UTOLSÓ KÉT DOBOZT IS BEPAKOLJUK a teherautóba. Ahogy bereteszelem az ajtót, az elmúlt tizennyolc év emlékeit zárom lakat alá, köztük mindent, ami apára emlékeztetett.

Fél év telt el a halála óta. Ez az idő elég hosszúnak bizonyult ahhoz, hogy a kilencéves öcsém, Kel már ne sírja el magát, valahányszor szóba kerül a neve, de ahhoz még nem volt elég, hogy megbirkózzunk az anyagi következményekkel, amelyet a családfenntartó jövedelmének kiesése okoz. El kell hagynunk Texast és a házat, amelyet születésem óta az otthonomként ismertem.

– Lake, ne légy már ilyen pesszimista! – mondja anya, miközben a kezembe nyomja a ház kulcsait. – Hidd el, imádni fogod Michigant!

Anya sohasem szólít az igazi nevemen. Apával annak idején kilenc hónapon át vitatkoztak azon, hogy nevezzenek el. Anya a Laylára

szavazott, amit egy Eric Clapton-dalban hallott, apa viszont Kennedynek akart nevezni, a Kennedy klán tagjai után.

– Mindegy, melyik Kennedy – mondogatta. – Mindegyiküket imádom.

Már háromnapos voltam, mikor a kórház dolgozói választásra kényszerítették őket. Végül úgy döntöttek, hogy a két név első három betűjét összevonják. Így lettem Layken, bár ezen a néven soha egyikük sem szólított.

– Te meg ne légy már ilyen optimista! – felelem anya hanglejtését utánozva. – Gyűlölni fogom Michigant.

Anyának mindig is megvolt az a képessége, hogy egyetlen pillanattal egy egész kiselőadást tudjon közvetíteni. Most is ez történik.

Felmegyek a verandára vezető lépcsőn, majd be a házba, hogy még egyszer körbejárjak, mielőtt végleg bezárom az ajtót. A szobák csak úgy konganak az ürességtől. Mintha nem is az a ház lenne, amelyben születésem óta laktam. Az elmúlt hat hónapban csupa rossz élmény ért itt. Most már tudom, hogy a költözés elkerülhetetlen, de azt reméltem, hogy legalább az utolsó tanév végét megvárhatjuk.

Az egykori konyhánk romjai között állva a frigó melletti szekrény alatt egyszer csak megpillantok egy lila műanyag hajcsatot. Felveszem, leporolom, és forgatni kezdem az ujjaim között.

– Majd újra kinő – hallom a fejemben apa hangját.

Ötéves voltam, és anya a fürdőszobaszekrény szélén felejtette az ollót. Én pedig azt tettem, amit a legtöbb korombeli gyerek tett volna: belevágtam a hajamba.

– Anyu szörnyen dühös lesz rám – zokogtam.

Azt hittem, ha levágom a hajam, azonnal visszánő, és senki sem veszi észre. Egy szép nagy darabot nyestem ki a frufumból, majd legalább egy órán át ültem a tükör előtt, várva, hogy újra kibújjanak

a hajszálak. Végül felvettem a földön heverő barna tincseket, és megpróbáltam visszailleszteni őket a fejemre. Elsírtam magam. Amikor apa besétált a fürdőszobába, és meglátta, mit műveltem, csak nevetett, és felültetett a szekrényre.

– Anyu észre sem fogja venni, Lake – mondta, miközben a szekrényben matatott.

– Mutatok neked valamit. Egy kis varázslat. – Kinyitotta a tenyerét, és a kezembe nyomott egy lila hajcsatot. – Amíg ez a hajadban van, a mamí nem tudja meg, mi történt.

Félresöpörte az arcomból a megmaradt fürtöket, és a csattal oldalt feltűzte őket. Az arcomat a tükör felé fordította.

– Látod? Jobb, mint újkorában.

Ahogy a tükörképemet nézegettem, a világ legszerencsésebb kislányának éreztem magam. Biztos voltam benne, hogy egyedül az én apukámnak van igazi varázscsatja. Onnantól fogva két hónapon át feltűzve hordtam a hajam, és anya egyszer sem említette. Utólag visszagondolva azt hiszem, apa elárulta neki, mi történt, de akkor, ötévesen meg voltam róla győződve, hogy igazi varázslat történt.

Külsőre inkább anyára hasonlítok, mint apára. Egyforma magassak vagyunk, és bár két gyerek után már nem fér bele a farmerjeimbe, minden más ruhadarabon osztozunk egymással. Mindkettőnk haja barna, az időjárástól függően egyenes vagy hullámos. A szeme zölddebb, mint az enyém, de talán csak a sápadt arcbőre miatt tűnik így.

Minden más tekintetben viszont apára ütöttem. Ugyanaz a csípős humor, ugyanaz a személyiség. Ugyanazt a zenét szerettük, és ugyanazokon a dolgokon tudtunk nevetni.

Ami Kelt illeti, ő szőkésbarna hajával és lágycsónásaival külsőre tiszta apa. A többi kilencéveshez képest alacsony, de hatalmas jellem.

A mosogatóhoz lépek, kinyitom a csapot, és hüvelykujjammal tisztogatni kezdem a csatot, amin már tizenhárom éve gyűlt a kosz. Éppen a farmerembe töröm a kezemet, amikor behátrál Kel. Fura kis kölyök, de én egyszerűen imádom. Van ez a játéka, a „fordított nap”, amikor mindenhová hátrálva közlekedik, visszafelé beszél, és még vacsoránál is a desszertet eszi meg először. Gondolom, mivel nagy köztünk a korkülönbség, és nincs több testvérünk, valahogy el kell szórakoztatnia magát.

– Anyához siess, Layken! – szólal meg visszafelé.

Zsebre vágom a hajcsatot, kimegyek az ajtón, és még egyszer utoljára elfordítom a kulcsot a zárban.

Az elkövetkező néhány napban anyával felváltva vezetjük a dzsipet és a kisteherautót. Összesen kétszer állunk meg aludni egy-egy motelben. Kel hol anyával, hol velem utazik. Az utolsó napon mellettem ül a teherautóban. A hátralévő kilenc órát egyhuzamban vezetjük le éjszaka, egyetlen rövid pihenővel. Ahogy közeledünk új otthonunk, Ypsilanti felé, észreveszem, hogy szeptember dacára a kocsiiban bekapcsolt a fűtés. Attól tartok, új ruhatárra lesz szükségem.

Az utolsó jobb kanyar után a GPS jelzi, hogy megérkeztünk a célállomáshoz. „Célállomás” – nevetek magamban. A GPS nem tudja, mit beszél.

Viszonylag rövid zsákutca, mindkét oldalán nyolc-nyolc földszintes téglaházzal. Az egyik felhajtón kosárpalánkot pillantok meg. Remélem, hogy Kelnek lesz kivel játszania erre felé. Tulajdonképpen egész kellemes környék. A pázsit gondozott, a járdák tiszták, bár én egy kicsit sokallom a betont. Vagy inkább nagyon. Máris honvágyam van.

Az új főbérő küldött nekünk képeket a házról, ezért azonnal kiszúrom a miénket. Kicsi. Nagyon kicsi. Texasban egy hatalmas

telken álló, farm-stílusú házban éltünk, itt viszont nem látni mást az épületek körül, mint betont és kerti törpéket.

Az ajtó kinyílik, és egy idősebb férfi integet ki rajta. Feltehetőleg a főbérő. Úgy negyvenöt métert előregurulok, hogy hátrafelé fel tudjak tolatni a felhajtóra a teherautóval. Mielőtt a sebváltóhoz nyúlnék, felrázom Kelt. Már Indiana óta alszik.

– Kel, ébresztő! – suttogom. – Megérkeztünk a „célállomáshoz”.

Kel ásít, kinyújtóztatja a tagjait, majd homlokát az üveghez nyomva szemügre veszi az új házunkat.

– Nahát! – kiált fel. – Egy srác van a kertünkben. Szerinted ő is itt lakik?

– Remélem, nem – felelem. – Talán az egyik szomszéd. Szaladj, és mutatkozz be! Én addig leparkolok.

Miután sikeresen rátolattam a felhajtóra, behúzom a kéziféket, letekerem az ablakot, és leállítom a motort. Anya mellém gördül a dzsippel és kipattan, hogy üdvözölje a főbérőt. Én hátradőlök az ülésben, és lábamat a műszerfalnak támasztva figyelem, ahogy Kel és új barátja képzeletbeli kardokkal vívnak a járdán. Irigykedek. Nem igazság, hogy ő ilyen könnyen elfogadja az új helyzetet, én pedig dühös vagyok, tele keserűséggel.

Először Kel is elszontyolodott, amikor megtudta, hogy elköltöztünk, de leginkább azért, mert éppen a kölyökbaseballszezon közepén jártunk. Voltak ugyan barátai, akiktől félt elszakadni, de az ő korában a legjobb barát még inkább a képzelet szüleménye, mint valós személy. Anya viszonylag könnyen meggyőzte azzal, hogy megígérte neki a hokit. Kel már Texasban is folyton erről álmodozott, de vidéken nem volt csapat, amihez csatlakozhatott volna. Inentől fogva gyakorlatilag rajongott Michiganért.

Megértem, miért kellett elköltöznünk. Apa szépen keresett a festékbolttal, anya pedig részidőben nővérként dolgozott, de az év nagy részében inkább otthon volt, és rólunk gondoskodott. Apa halála után egy hónappal teljes munkaidős állást vállalt. Tudtam, hogy apa halála őt is nagyon megviselte, ráadásul attól fogva minden terhet egyedül kellett viselnie.

Egy este vacsora közben elmagyarázta nekünk, hogy többé nem tudja fizetni a számlákat és a ház törlesztőrészeit. Elújságolta, hogy egy régi gimnáziumi barátnője, Brenda ajánlott neki egy jól fizető munkát, de ahhoz el kellene költöznünk. Brenda és anya együtt nőttek fel a szülővárosukban, Ypsilantiben, Detroit mellett. Az állás jóval több pénzzel kecsegtetett, mint bármi, amit Texasban található voltna, ezért el kellett fogadnia. Nem hibáztatom a költözés miatt. A szülei már nem élnek, így nincs kire támaszkodnia. Megértem, miért döntött így, de ettől még nem könnyebb elfogadni.

– Véged van, Lake! – kiált ki Kel a nyitott ablakon, és képzeletbeli kardját a nyakamba döfi. Arra számít, hogy összecsuclok, de én csak vágok egy grimaszt.

– Leszúrtaalak. Meg kéne halnod – mondja.

– Nyugi, ennél halottabb már nem is lehetnék – mormogom, miközben kikászálódok a kocsiból.

Kel görnyedt vállakkal, szomorúan mered az aszfaltra, leeresztett kezében tartva képzeletbeli kardját. A kis barátja ugyanolyan megszeppentnek látszik. Azonnal megbánom, hogy rájuk ragasztottam a rosszkedvet.

– Már eleve halott voltam – szólalok meg kísérteties hangon –, mivel én egy *zombi* vagyok.

A két srác sikítózva menekül, én pedig előrenyújtott karokkal, félrecsukló fejjel kergetem őket.

– Agyak! – hörgöm merev lábakkal bicegve a teherautó körül. –
Agyakat akarok!

Lassan megkerülöm a kocsit. A takarásból kilépve észreveszem, hogy valaki a gallérjuknál fogva megragadja a sikoltozó kölyköket.

– Kapd el őket! – kiáltja felém.

A fiú egy-két évvel tűnik idősebbnek nálam, de sokkal magasabb. A legtöbb lány szívödöglesztőnek találná, de engem nem hat meg. Ahogy a kapálózó srácokat tartja, izmai kirajzolódnak a trikója alatt.

Kellel és velem ellentétben rajtuk azonnal látszik, hogy testvérek. A korkülönbségtől eltekintve gyakorlatilag teljesen egyformák. Ugyanaz az olajbarna bőr, szénfekete haj, sőt a frizurájukból ítélve még a fodrászuk is ugyanaz. A srác nevetve ereszti el az öcsémet, aki azonnal kaszabolni kezdi a karddal.

– Segíts! – néz rám tettetett kétségbeeséssel.

Ekkor veszem csak észre, hogy még mindig zombipózban vagyok. Első gondolatom az, hogy beugrom a teherautóba, és életem végéig bezárkózom a csomagtérbe, de aztán meggondolom magam.

– Agyakat akarok! – hörgöm, és megragadom Kel új barátját, hogy játékosan megharapdáljam a feje búbját. Addig csikizem a két kis csirkefogót, amíg ki nem dőlnek az aszfalton. Amikor újra felemelkedek, az idősebb testvér kezét nyújt nekem.

– Szia! Will vagyok. Itt lakunk a szomszédban – mondja, és a szemközti házra mutat.

Kezet rázunk.

– A nevem Layken. Azt hiszem, mostantól itt fogok lakni – pillantok a hátam mögötti épületre.

Will elmosolyodik. A kezünk még mindig összeér, de már egyikünk sem beszél. Gyűlölöm az ilyen suta helyzeteket.

– Isten hozott benneteket Ypsilantiben! – töri meg ő a csendet. Hirtelen elrántja a kezét, és a kabátzsebébe rejt.

– Honnan jöttetek? – kérdezi.

– Texasból? – válaszolom.

Nem tudom, miért vittem fel a hangsúlyt a végén. Egyáltalán miért foglalkozom azzal, hogy miért vittem fel a hangsúlyt? És miért agyalok azon, hogy miért foglalkozom azzal, hogy... Teljesen becsavarodtam. Nyilván az elmúlt három nap alváshiánya miatt van.

– Szóval Texas? – kérdezi előre-hátra dülöngélve.

Nem tudok válaszolni. Ha zavarban vagyok, egyszerűen leblokkolok. Ő lenéz az öccsére, aztán lehajol és megragadja a bokájánál fogva.

– Ideje suliba vinnem ezt a kisördögöt – mondja, és a vállára emeli. – Egyébként hidegfront közeleg. Jobb lenne, ha minél előbb kipa-
kolnátok a kocsiból. Néhány napig elég hűvös lesz erre felé, úgyhogy ha segítség kell a cipekedéshez, csak szólj! Négy után itthon leszünk.

– Kösz szépen! – válaszolom.

Nézem őket, ahogy átmennek az út túloldalára. Ekkor Kel a há-
tamba szúrja képzeletbeli kardját. Kezemet a gyomromra szorítva
térdre borulok, Kel pedig gyorsan rám veti magát, és megadja a ke-
gyelemdöfést. Átnézek a túloldalra, hogy lássam, figyelnek-e min-
ket. Will éppen akkor csukja be öccse mögött a kocsiajtót, és átin-
teget nekünk.

Egész nap dobozokat és bútorokat pakolunk. A nagyobb darabok-
nál a főbérő is segít, mert van, amit anyával ketten sem bírunk el.
Nagyon elfáradunk, ezért a dzsipben maradt dobozokat másnap-
ra hagyjuk. Egy kicsit sajnálom, hogy olyan gyorsan végeztünk

a teherautóval – így már nincs okom rá, hogy Will segítségét kérem.

Amint összeszereljük az ágyamat, elkezdem behordani a saját dobozaimat az előtérből. Mire a nagyját kicsomagolom és megágyazok, a bútorok már árnyékot vetnek a szoba falára. Az ablakon át nézem a naplementét. Itt még a napok is rövidebbnek tűnnek, vagy talán csak én vesztettem el az időérzékemet.

A konyhában anya és Kel edényeket rakodnak a szekrényekbe. Felkapaszodom az egyik magas bárszékre a konyhapultnál. Étkezõ híján mostantól ennél a pultnál kell ennünk.

A ház nem túl nagy szám. Az ajtón belépve egy kis előszoba után rögtön a nappali következik, amit csak egy szűk folyosó és egy ablak választ el a konyhától. A padlót a nappali bézs szőnyegétől eltekintve mindenhol faburkolat borítja.

– Itt minden olyan tiszta – szólal meg anya. – Még egyetlen árva bogarat sem láttam.

Texasban csak úgy hemzsegték a rovarok. Ha éppen nem a legyeket hessegettük, akkor darazsakat csapkodtunk.

– Ezt az egyet tényleg Michigan javára írhatjuk – felelem, miközben megvizsgálom a pulton heverõ pizzásdoboz tartalmát.

– *Ezt az egyet?* – néz rám, majd a pult fölé hajol, és bekap egy pepperonit. – Az ember azt hinné, hogy legalább két dolog tetszik neked erre felé.

Úgy teszek, mintha nem érteném, mirõl beszél.

– Láttalak ma reggel beszélgetni egy fiúval – mondja mosolyogva.

– Jaj, anyu, ne csináld már! – válaszolom tettetett közönnyel. – Várható volt, hogy Texason kívül máshol is képviselteti magát a hímnemû lakosság – mondom, és kiveszek egy doboz üdítõt a hûtõbõl.

– Mi az a lakosság? – kérdezi Kel.

– Azt jelenti, hogy valaki egy bizonyos helyen lakik, tartózkodik, vagyis ott él.

Úgy látszik, az érettségi előkészítő határozottan jó hatással volt a szókincsemre.

– Vagyis akkor mi most Ypsilani lakossága vagyunk? – kérdezi.

– Lakosai – javítom ki újra.

Lenyelem az utolsó falat pizzát, és belekortyolok az üdítőmbe.

– Hulla vagyok. Azt hiszem, lefekszem.

– Akkor a szobádnak te leszel a lakosa? – néz rám Kel.

– Vág az eszed, ifjú barátom – felelem, majd puszit nyomok a fejére, és otthagynom őket.

Jó érzés végre bebújni a paplan alá. Legalább az ágyam a régi. Behunyom a szemem, és elképzelem, hogy a régi hálószobámban fekszem. Ott legalább *meleg* volt. Vacogok a jéghideg paplan alatt, még az ágytakarót is a fejemre kell húznom, hogy ne fájzak. Holnap reggel az első dolgom lesz megkeresni a termosztátot.

Amikor másnap felkelek és meztelen lábam a jéghideg padlóhoz ér, rögtön eszembe jut az esti fogadalmam. Kikapok egy pulcsit a szekrényből, felveszem a pizsamám fölé, és elkezdek zoknit keresni. Nem járok sikerrel. Lábujjhegyen tipegve megyek végig az előszobában, nehogy felébrezzem a többieket, és nem melleleg azért, hogy a lábam minél kisebb felületen érintkezzen a földdel. Kel szobája előtt meglátok egy Darth Vader-es mamuszt. Kölcsönveszem, mielőtt teljesen lefagy a lábam.

A konyhába érve azonnal a kávéfőzőt keresem, de aztán bevilan, hogy az még mindig a dzsipben van. Odakint kegyetlen hideg van, a dzsekimnek pedig se híre, se hamva. Texasban szeptemberben szinte sohasem volt szükség kabátra.

Felkapom a kocsikulcsot, és halálmegvető bátorsággal az ajtó felé veszem az irányt. Kint a felhajtón valami furcsa fehérségre leszek figyelmes. Beletelik egy kis időbe, mire rájövök, mi az. Hó? Szep-temberben? Lehajlok és felmarkolok egy keveset, hogy megvizsgáljam. Texasban viszonylag ritkán havazott, de az a hó nem *így* nézett ki. Leginkább milliányi apró jéggolyóhoz hasonlított. Ez viszont éppen olyan volt, ahogy a nagykönyvben meg van írva: vataszerű, puha és *hideg*. Gyorsan a pulcsimba törlöm a kezemet, és elindulok a dzsip felé.

Nem jutok messzire. Amint a Darth Vader-es mamusz a hólepte betonhoz ér, hirtelen azon kapom magam, hogy már nem a kocsit látom magam előtt, hanem a kék eget. Sajgó fájdalom nyilall a hátamba. Érzem, hogy valami kemény tárgyra estem. Hátranyúlok, és egy kerti törpét húzok ki magam alól. Piros sipkájának egy nagyobb darabja levált és ripityára tört. A kis dög kárörvendőn vigyorg rám. Éppen a magasba emelem a törpét, hogy egy jól irányzott mozdulattal az aszfalthoz vágjam, amikor valaki leállít:

– Ez nem valami jó ötlet.

Rögtön felismerem Will hangját. Éppen olyan kellemes és megnyugtató, mint apáé volt, de van benne egy jó adag határozottság is. Felülök és figyelem, ahogy közelít felém.

– Jól vagy? – nevet rám.

– Jobban leszek, ha ízzé-porrá zúzhatom ezt a szörnyeteget – felelem, miközben újabb sikertelen kísérletet teszek a feltápászkodásra.

– Ne bánts! A törpék szerencsét hoznak – mondja, majd kivieszi a szobrot a kezemből, és óvatosan elhelyezi a fűben.

– Na, persze! – mutatok a vállamon levő vágásra. A szivárgó vér szép lassan átitatja a pulóveremet. – *Marha* nagy szerencsém volt.

A vért látva Will azonnal abbahagyja a nevetést.

– Te jó ég, ne haragudj! Nem hülyéskedek itt veled, ha tudom, hogy megsérültél.

Felém hajol, és a hónom alá nyúlva felsegít.

– Ezt be kellene kötözni – mondja.

– Gőzöm sincs róla, hol vannak a kötszerek – mutatok a kicsomagolatlan dobozhegyekre.

– Akkor gyere át hozzánk! – feleli. – A konyhában van elsősegélydoboz.

Leveszi a kabátját, a vállamra teríti, és a karomnál fogva átvezet az utca túloldalára. Egy kicsit szánalmasnak érzem magam ebben a helyzetben, elvégre segítség nélkül is átjutottam volna, de mivel nem akarom előadni a vad feministát, inkább megjátszom a bajba jutott hölgyet.

A házukba lépve leveszem a kabátját, és a kanapéra terítem. Odabent sötét van, a többiek nyilván még alszanak. Az ő házuk nagyobb a miénknél. Nem minden része, de a nappaljuk határozottan tágasabbnak tűnik. Oldalt hatalmas, kertre néző ablak, előtte paddal és párnákkal.

A konyhával szemközti falon családi fényképek lógnak. Többségük Willt és az öccsét ábrázolja, de némelyiken a szülők is szerepelnek. Amíg Will géz után kutat, én a fotókat nézegetem. Nyilvánvaló, hogy mindketten az apjuk génjeit örökölték. Az egyik, viszonylag frissnek tűnő képen az apa két oldalról magához szorítja a fiait. Koromfekete hajába már ősz szálak vegyülnek, de a mosolyra húzott száját keretező bajusz még mindig sűrű és fekete. A vonásai tökéletesen megegyeznek Willével. Mindkettejük szeme nevet, ha mosolyognak, és gyönyörű fehér fogsoruk szinte vakít.

Will édesanyja lélegzetelállítóan néz ki. Hosszú, szőke haja zuhatagként omlik a vállára, és a képen magasnak látszik. Külsőre

egyáltalán nem hasonlít a fiaira, de lehet, hogy a belső tulajdonságait tőle örökölték. A falon függő képek ráébresztenek, mi a különbség a két ház között: ez itt egy otthon.

Követem Willt a konyhába, és felülök az egyik bárszékre.

– Ki kell tisztítani a sebet, mielőtt bekötözöm – mondja, majd felhajtja az ingujját, és kinyitja a csapot. A konyhai lámpa fényénél világossárga inge kissé áttetszővé válik, és látni engedi az alatta viselt atlétatrikót. Látszik, milyen széles vállalai vannak, és izmaira szinte ráfeszülnek az ingujjak. Feje éppen egy magasságban van a konyhaszekrényvel.

Ha feltételezem, hogy a szekrény ugyanott van, mint a miénk, a srác vagy tizenöt centivel lehet magasabb nálam. Miközben elzárja a csapot és visszasétál hozzám, alaposan megnézem fekete nyakkendőjét. Átcsapta a válla fölött, hogy ne legyen vizes. Érzem, ahogy elvörösödöm. Kikapom a kezéből a nedves törülköndőt. Szinte szégyellem, hogy ennyire megbámultam.

– Add csak ide! – mondom, és felhúrom a pizsamám ujját. – Majd én megcsinálom.

Amíg letörölgetem a sebről a vért, Will kibont egy csomag gézt.

– Szóval mit kerestél hajnali hétkor pizsiben odakint? – kérdezi.
– Még nem végeztetek a kipakolással?

Megrázom a fejem, és kidobom a kendőt a kukába.

– Kávét akartam főzni.

– Értem. Ezek szerint nem vagy az a könnyen ébredő típus – mondja. Inkább állításnak hangzik, mint kérdésnek.

Ahogy közelebb hajol, hogy bekösse a sebemet, érzem a leheletét a nyakamon. Dörzsölgetni kezdem a karomat, hogy elrejtsem a libabőrt. Will leragasztja a kötést, majd megpaskolja a vállamat.

– Kész is. Jobb, mint újkorában.

– Kösz! Egyébként semmi bajom a koránkeléssel – mondom. – Legalábbis, ha már megittam a kávémat.

Felállok, és úgy teszek, mintha a kötést vizsgálgatnám, de valójában azon morfondírozom, mi legyen a következő lépés. A hálálkodást kipipáltuk. Most sarkon fordulhatnak és hazamehetnek, de az udvariatlanság lenne azok után, hogy segített nekem. Ha viszont maradok, és arra várok, hogy csevegést kezdeményezzen, előbb-utóbb totál hülyének fogok tűnni. Nem is értem, miért kell nekem ennyit görcsölni, ha a közelében vagyok. Végül is ő csak egy szomszéd.

Visszafordulok felé. A konyhapultnál áll és kávé töl, majd elém teszi az egyik csészét.

– Kérsz bele tejszínt és cukrot? – kérdezi.

Megrázom a fejem.

– Kösz nem! Feketén iszom.

Leül velem szemben, és nézi, ahogy szürcsölöm a kávé. A szeme éppen olyan mélyzöld, mint az édesanyjáé a képen. Ezek szerint mégiscsak van köztük külső hasonlóság.

Elmosolyodik, és az órájára pillantott.

– Mennem kell – szólal meg. – Az öcsém a kocsiban vár, én pedig elkésem a munkából. Visszakísérlek. A bögrét nyugodtan megtarthatod.

A következő korty előtt ránézek a bögrén levő feliratra. „A világ legjobb apukája”. Apa is ilyenből itta a kávé.

– Nem kell átkísérned – válaszolom. – Azt hiszem, most már képes leszek homo erectus módjára járni.

Együtt megyünk ki az ajtón, aztán Will bezárja maga mögött. Ragaszkodik hozzá, hogy magamon hagyjam a kabátját. Még egyszer megköszönöm a segítségét, és átsétálok az utca túloldalára.

– Layken! – kiált utánam, mielőtt belépnek a házunkba. – Az erő legyven veled!

Nevetve beszáll a kocsiba, én pedig sóbálvánnyá válva meredek a Darth Vader-es mamuszra, ami még mindig a lábamon van. Ez az én formám.

A kávé segített. Megtalálom a termosztátot, és délre már kellemes meleg van a házban. Anya és Kel elmentek a közművekhez, hogy elintézzék az átírásokat, én pedig otthon maradok a dobozokkal. Egy darabig elvagyok a kicsomagolással, aztán úgy döntök, hogy ideje lezuhanyoznom. A harmadik fürdésmentes nap után nem ártana magam mögött hagyni a hippikorszakot.

Zuhany után megtörölközöm, majd kifésülöm és megszáritom a hajam. A hajszárítót a bepárasodott tükörrre irányítom, hogy legalább egy kis körben lássam az arcom, miközben sminkelek. Észreveszem, hogy a barnaságom máris halványulni kezdett. Itt nem számíthatok túl sok napsütésre, úgyhogy jobb lesz mielőbb hozzászokni a sápadtsághoz.

A hajamat lófarokba kötöm, és gyorsan felkenek egy kis szájfényt meg szempillafestéket. Pirosítóra valószínűleg nem lesz itt szükségem, mert a hideg és Will közelsége miatt már így is épp elég vörös a fejem. Amíg a zuhany alatt álltam, anya és Kel hazajöttek, de újra el kellett menniük, hogy találkozzanak Brendával a városban, és visszavigyék a teherautót. Anya a pulton hagyott nekem három húszdollárost és egy bevásárlólistát.

Ezúttal baleset nélkül elérem a dzsipet.

Amikor rükcvercbe teszem a sebváltót, belém hasít a felismerés, hogy fogalmam sincs, merre induljak. Nemcsak hogy nem ismerem a várost, de még azt sem tudom, hogy az utca végén jobbra vagy balra

kell-e fordulnom. Will kisöccse éppen az előkertben játszik. A házuk elé gurulok, és letekerem az ablakot.

– Gyere csak ide egy percre! – kiáltok oda neki.

Gyanakodva néz rám. Talán attól fél, hogy újra zombivá változom. Végül megindul felém, de úgy egy méterrel az autó előtt megállt.

– Megmondanád, hogy jutok el a legközelebbi szupermarketbe? – kérdezem.

– Ez most komoly? – néz rám elkerekedett szemmel. – Még csak kilencéves vagyok.

Világos. Ezek szerint a kölyök csak külsőleg hasonlít a bátyjára.

– Na, jó, kösz a semmit! – felelem. – Amúgy hogy is hívnak téged?

– Darth Vadernek – kiáltja huncut mosollyal az arcán, és már ott sincs.

Darth Vader? Aztán beugrik, hogy a poén a reggeli mamuszomnak szól. Nem baj. A gond inkább az, hogy Will ezek szerint kibeszélt engem a hátam mögött. Kíváncsi lennék, miket mondhatott még, és mit gondol rólam. Már ha egyáltalán az eszébe jutok. Ami engem illet, én garantáltan többet gondolok rá, mint szeretnék. Folyton azon töprengek, vajon hány éves lehet, mit tanul, és főleg, hogy *van-e valakije*.

Nekem szerencsére nem volt barátom Texasban. Már vagy egy éve nem randiztam senkivel. A sulis, a részidős munka és Kel pátyolgatása mellett nem maradt időm a fiúkra. Érdekes lesz az eddigi zsúfolt hétköznapiakból átcsöppenni egy olyan életbe, amelyben az égadta világon semmi dolgom nincs.

Benyúlok a kesztyűtartóba, és kiveszem a GPS-t.

– Ez nem valami jó ötlet – szólal meg Will. Felpillantva észreveszem, hogy a kocsihoz közeledik.

Gyorsan megpróbálom rendbe szedni az arcvonásaimat, és meg-
eresztek egy mosolyt.

– Mi nem jó ötlet? – kérdezem, miközben a helyére teszem és be-
kapcsolom a szerkentyűt.

Will közelebb hajol az ablakhoz.

– A városban több útszakaszt épp most újítanak fel – mondja. –
Ha erre hallgatsz, biztosan eltévedsz.

Mielőtt válaszolhatnék, anya és Brenda kocsija begördül az utcá-
ba. Brenda letekerí az ablakot, anya pedig áthajol a sofőrülés felett.

– Ne felejtse el a mosóport! Nem emlékszem, hogy felírtam-e a
listára. És hozz köhögés elleni szirupot is! Azt hiszem, elkaptam va-
lamit.

Kel kipattan a hátsó ülésről, és Will öccse felé szalad, hogy át-
hívja hozzánk.

– Átmehetek? – néz amaz a bátyjára.

– Persze – feleli Will, miközben kinyitja a kocsink ajtaját.

– Mindjárt visszajövök, Caulder – szól az öccse után –, csak meg-
mutatom Laykennek, hol van a szupermarket.

Csak nem? Érdeklődve figyelem, ahogy belül mellém és bekap-
csolja a biztonsági övet.

– Nehezen tudnám elmagyarázni az utat. Nem bánod, ha elkí-
sérlek? – kérdezi.

– Persze hogy nem – nevetek fel.

Anyára és Brendára nézek, de ők már leparkoltak a házunk előtt.
Elindítom a kocsit, és követem Will utasításait.

– Szóval az öcsédet Cauldernek hívják? – kérdezem, mert értel-
mesebb csevegésindító téma nem jut az eszembe.

– Igen. Anyáék évekig próbálkoztak a kistestvérrel, és mire ösz-
szejött, a Will és az ehhez hasonló nevek már kimentek a divatból.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nekem tetszik a Will – csúszik ki a számon, de szinte azonnal megbánom. Úgy hangzott, mintha fölöttni akarnék vele.

Felnevet. Nagyon tetszik a nevetése. Utálok, hogy ennyire tetszik. Hirtelen felém nyújtja a kezét, félresöpri a hajamat, és megérinti a nyakamat. Ujjai a gallérom alá csúsznak. Finoman lehúzza a vállamról a pólót.

– Ki kellene cserélni a kötésedet – mondja, majd megigazítja a ruhámat, és finoman megpaskolja a vállamat. Az érintése nyomán forróság önti el a nyakamat.

– Majd veszek kötszert a boltban – mondom. Nem könnyű megjátszani, hogy teljesen hidegen hagy az érintése és a jelenléte.

– Szóval, Layken! – szólal meg a kocsi hátuljában hagyott dobozokat szemlélve. – Mesélj valamit magadról!

– Inkább nem. Nincs bennem semmi érdekes – válaszolom.

– Hát, jó. Akkor nekem kell kitalálnom, milyen is vagy.

Előrehajol, és kiveszi a CD-t a lejátszóból. A mozdulatai olyan könnyedek, mintha évekig gyakorolta volna őket. Irigylem érte. Én bezzeg nem vagyok az a kecses típus.

– Sok mindent meg lehet tudni valakiről az alapján, milyen zenét hallgat – mondja, és elolvassa a CD-n lévő feliratot. – „Layken vackai”? – nevet fel. – Ez most vajon a minőségére utal vagy a gazdájára?

– Nem szeretem, ha Kel hozzányúl a vackaimhoz – mondom. Kikapom a kezéből a lemezt, és gyorsan visszadugom a lejátszóba. A hangszórókból harsány bendzsózene bődül fel. Majd' elsüllyedek szégyenemben. Isten ments, hogy Will country-rajongónak higgyen! Ha valami nem hiányzik Texasból, az pont a countryzene. Előrenyúlok, hogy lejjebb vegyem a hangerőt, de Will a kezemhez kap.